

BARIKĀDĒM - 30

Barikādēm 30

Mēs, 8.B klases skolēni, esam sapratuši un uzzinājuši savu vecāku, vecvecāku stāstījumu un redzējumu par Barikādēm. Ikkatrs no mums aprunājās ar saviem mīļajiem cilvēkiem, lai izprastu Barikāžu patieso būtību un notikumus. Pateicoties šim projektam, mēs labāk iepazīnām ne tikai Barikādes, bet arī savu tuvinieku pagātņi un viņus pašus.

Skolēni aizpildīja vienu prezentācijas lapu.

Mums visiem kopīgi izdevās sagatavot interesantas un bagātīgas atmiņas par Barikādēm.

Skarbā realitāte

Saprast mēs nevaram, kā tas bija. Iztēloties mēs nevaram un iejusties mēs nevaram. Mammai jautāju: "Kā tas bija?". Mamma vēl bija maziņa, bet viņa pastāstīja par opi un krustmātes krusttēvu. Sajūtas bija dīvainas. Sēdēt mājās un gaidīt, kas tālāk notiks. Klausīties radio par visu. Opis brauca uz Rīgu, kur viss notiks ar nemieru sirdī. Grūti ir saprast, kā tas bija, tāpēc viss, ko var darīt, ir sēdēt un klausīties, kādas briesmu lietas notiek.

Arī skolā esmu pietiekami daudz klausījusies un uzzinājusi par barikādēm. Ir redzēti vairāki video un dokumentācijas par šo laiku. Skatoties notiekošo skrien skudriņas, jo nevar aptvert to, ka tā nav izveidota filma, bet gan realitāte, ar ko daudziem nācās saskarties. Ir sāpīgi iedomāties, cik cilvēku dzīvības izdzisa šī dēļ.

Cerēsim un strādāsim, lai nekas šāds vairs nenotiek un nesīsim pasaulei kaut mazliet labā!

/Anna Gabriela Hofmane/

Atmiņas

Atceroties barikāžu laiku, mana mamma, kura tolaik bija tikpat veca kā tagad es, stāsta, ka tajā brīdī notiekošais šķita nereāls. Tajā 20. janvāra vakarā, viņa kopā ar vecākiem skatījās populāro raidījumu "Labvakar". Jāsaka, ka šo raidījumu gaidīja un skatījās daudzi. Protams, visi jau zināja asiņainos notikumus Viļņā, tādēļ gaisā virmoja satraukums. Brīdī, kad televīzijā sāka pārraidīt apšaudi no Bastejkalna, kurā ziņoja par operatoru ievainošanu, mani vecvecāki aptvēra situācijas nopietnību. Mamma atminas, ka redzētais televīzijā atgādināja reālas kara ainas, kurā lodes svilpdamas lidoja uz visām pusēm. Jāpiemin, ka tā bija patiesa operatoru varonība un pašizliedzība, filmējot apšaudes epicentrā. Diemžēl ievainotie G. Zvaigzne un A. Slapiņš arī zaudēja dzīvību.

G. Zvaigzne

A. Slapiņš

/Ance Ūdre/

Cīnīties un nepadoties

Mana ģimene spilgti atceras šo laiku. Tas bijis baiss un neziņas pilns. Vecmāmiņa spēj atcerēties kā runāja ar vīru par notiekošo. 1991.gadā 13.janvārī saņemot ziņojumu, ka Latvijai draudot briesmas, vectēvs ilgi nedomādams, paņēmis vilnas zeķes, siltu tēju un jaku no skapja, un bija gatavs aizstāvēt savu dzimteni. Mana vecmāmiņa centās viņu atturēt, bet viņu nevarēja atrunāt, jo viņš nevēlējās, lai viņa bērni un ģimene dzīvotu nebrīvē un citas valsts pakļautībā. Vectēvs teica, ka labāk nomirtu, bet vismaz to darītu aizsargājot savu valsti.

/Diāna Grantiņa/

Televīzijas sargātāji

1991.gadā notika barikādes gan Latvijā, gan Lietuvā. Barikādēs cilvēki devās aizsargāt nozīmīgus objektus- radio, televīzija, parlaments. Mans vectēvs arī ir piedalījies barikādēs. Viņš un daudzi citi apsargāja Latvijas Televīzijas ēku Zaķusalā. Barikāžu laikā ziemā nomira cilvēki gan Latvijā, gan Lietuvā. Mans opis un mans tēvocis arī piedalījās barikādēs, viņi arī apsargāja Latvijas Televīzijas ēku Zaķusalā.

/Edgars Saltais/

Par brīvu Latviju

- Mamma, vecmāmiņa un tante – vakarā skatījās pa televizoru ziņas, kurās rādīja notikušo. Uz to brīdi vecmāmiņu pārpildīja vārdos neizsakāmas emocijas, bija ļoti bail, bet mamma ar tanti bija pietiekoši mazas, lai saprastu, kas vispār notiek.
- Vecmāmiņas vīrs – stāvēja pie barikāžu ugunskuriem, jo ārā bija ļoti auksts laiks. Divas nakts gulēja televīzijas mājā uz grīdas kopā ar saviem kolēģiem. Arī viņam bija ļoti bail, jo tad neviens nezināja, kas notiks tālāk.
- Vectēvs – pirms barikādēm bija Baltijas ceļš, kurā viņš piedalījās. Cīņā par Latvijas brīvību Lietuvā, Latvijā un Igaunijā cilvēki stāvēja sadēvušies rokās, tajā skaitā arī mans vectēvs. Barikādēs viņš nepiedalījās, bet viņa brālis gan. Vectēvu pārpildīja baidas sajūtas tajā dienā, jo ļoti daudz cilvēku gāja bojā.
- Otrs vectēvs – piedalījās barikādēs, bet diemžēl vairāk informācijas par šo man nav.

/Arīna Kuzņecova/

Sirdī patrioti

Barikāžu laikā mana Mammas māsa piedalījās manifestācijā – Rīgā, Krastmalā.

Vecais tēvs piedalījās sargāšanā pie Rīgas televīzijas torņa, cilvēki no Rīgas centra viņiem nesa ēdamo un siltus termosus, ko dzert.

Vecrīgā daudzi no manas ģimenes piedalījās koncertos, kuros skanēja patriotiskas dziesmas.

Mammas māsas bija tautes frontē.

Vecvecāki un daudzi no manas ģimenes ir ļoti patriotiski.

Manifestācija, Rīgā.

/Kristiāns Kārkliņš/

Pusaudžu un ģimenes uztraukums

Mani mammai Aigai tad bija 15 gadi. Un vēl šodien viņa atceras kādas bija sajūtas. Viņa ar vecākiem dzīvoja laukos. Pie valsts robežas. Viņas vecāki tajās dienās klausījās rādio un gaidīja jaunākās vēstis. Vecāki paši uz Rīgu nebrauca, jo saimniecībā rūpes prasīja mājlopi. Daži apkārtējie ļaudis ar organizētu transportu bija aizbraukuši uz Rīgu "uz barikādēm". Protams, ka vecāki vēlējās parūpēties par bērniem, tādēļ neko nestāstīja par barikādēm un varbūtību, ka Rīgai varētu uzbrukt un tā sāktos karš, ko viņi jau bija piedzīvojuši. Pusaudžiem tāpat bija saprotams, kas notiek, viņi gan saprata notiekošo Rīgā, gan nesaprata

kas notiks tālāk. Paziņām, kas devās uz Rīgu līdz iedeva pīrāgus, ko vecmamma sacepa, lai cienā tos, kas aukstumā un cīņasgarā pavadījuši Rīgā vairākas dienas. "Bailes un neziņa, kas notiks tālāk bija pati briesmīgākā sajūta", atceras mamma. Katra ziņa par notiekošo Rīgā tika uztveta kā liktenīgs pagrieziena punkts. Vecāku un vecvecāku stāstītais par kara un pēckara laika šausmām, pusaudžu prātā jaunās ziņas lika uztvert ar pilnu nopietnību un būt gatavam cīnīties par savu zemi, jo citu ceļu nevarēja iedomāties.

/Lelde Rādena/

Mans tētis - varonis

Barikādēs 1991.gadā piedalījās mans tētis. Diena bija ļoti auksta un sniega bija daudz. Dodoties uz barikādēm, bija viena doma - aizstāvēt savu dzimteni. Barikādēs piedalījās ļoti daudz Rīgas un citu rajonu iedzīvotāji, kuri tur pavadīja vairākas diennaktis. Lai nenosaltu, cilvēki kurināja ugunsķurkus un pavadīja naktis nomodā. Tētis stāstīja, ka viņam toreiz bailes nebija, jo visi bija vienoti un ticēja brīvībai. Barikāžu dalībniekus ļoti atbalstīja vietējie rīdzinieki, kuri atveda pārtiku, konservus, arī uzvārīja tēju. Tētis stāsta, ka 30 gadi kopš barikādēm ir pagājuši nemanot.

/Patrīcija Zemture/

Barikādēs iesaistās visa ģimene

Manas mammas brālis tajā laikā strādāja milicijā - Ministru padomē. Viņš visas dienas sargāja Ministru padomi, un nevarēja dēļ tā tikt mājās.

/Raivis Rampāns/

Manā ģimenē, uzzinot no vecākiem, bija divi cilvēki, kas piedalījās barikādēs. Abi mani vectēvi piedalījās Vecrīgas barikādēs. Es esmu ļoti lepns par to, ka abi mani vectēvi bija pietiekoši drosmīgi, lai dotos aizsargāt viņu dzimtas valsti.

/Renijs Alksins/

Manam tētim tolaik bija 18 gadi. Viņš sēdēja mājās, mācījās un skatījās televizoru par barikādēm. Mana vecmāmiņa tajās dienās strādāja poliklīnikā. Toties mans vectēvs atradās Rīgā un piedalījās barikāžu veidošanā. Atnākot mājās viņš esot stāstījis, kas un kā tur ir bijis un noticis.

/Toms Ķivers/

Valdis Rimševics

Valdim Rimševicam tolaik bija tikai 29 gadi, bet viņš gribēja dzīvot brīvā Latvijā un kopā ar tūkstošiem Latvijas iedzīvotāju devās uz Rīgu kur ar savām lauksaimniecības tehnikām veidoja barikādes. Valdis brauca ar savu traktoru. Nonākot Rīgā viņš novietoja savu traktoru pie pārējās tehnikas veidojot aizsargvalni. Bija bīstams laiks, kurš bija pilns baiļu un neziņas, jo pretī bija apbruņoti mācīti armijas vīri, bet tauta, kura cīnījās par neatkarību, bija neapbruņota. Tomēr, milzīgā tautas saliedētība uz kopīgu mērķi bija spēcīgāka par ieročiem. Valdis bija Rīgā no paša sākuma līdz brīdim, kad padomju armija atkāpās. Tika aizstāvēta vēlme pēc brīvas Latvijas. Valdis kopā ar citiem cīņu biedriem brauca mājās. Pēc pāris gadiem viņš kopā ar vairākiem tūkstošiem cilvēku tika apbalvots ar Barikāžu dalības piemiņas zīmi.

/Toms Rimševics/

Mēs mīlam savu dzimteni

Es domāju, ka barikāžu laiks bija stresa un pārdzīvojumiem pilns ikvienam. Varu arī pastāstīt sava opja stāstu par barikādēm. Viņš man stāstīja, ka no sākuma tajā pašā dienā viņam bija mītiņš Daugavas malā, un tad arī jau uz vakara pusi pa radio tika ziņots, ka Lietuvā jau iebrauca padomju tanki. Tā nu mans opis iekāpa autobusā, kurš veda uz Rīgu, bet tikmēr mana ome ar mazajiem bērniem palika mājās. Opis vēl pieminēja, ka no laukiem sāka braukt lielās mašīnas un traktori, un tika vesti betoni, bet jau nākošajā dienā manu opi nolika pie Radio durvīm, jo viņiem tika teikts, ka būs liels uzbrukums, un pat viņam iedeva gāzmasku un granātas, bet uzbrukuma nebija. Tā mans opis tur nodzīvoja nedēļu, un visa Rīga bija pilna ar uguns kuriem. Doma baznīcā varēja pagulēt, bet tad, kad notika lielā apšāude, mans opis bija mājās un to nepiedzīvoja. Klausoties opja stāstītajā, gribas teikt, ka tas noteikti ikvienam Latvietim bija kaut kas baiss, bet nozīmīgs, jo bija iespēja pierādīt, ka viņi mīl savu dzimteni, jo ir gatavi to aizstāvēt.

/Vendija Volosovska/

PALDIES PAR UZMANĪBU!

Prezentāciju veidoja: 8.B klases skolēni